

[Knud Thomsen.]

store arealer, der så vidt mig bekendt også tilhører staten, på Amager Fælled. Det er kun nogle få hundrede meter, så det kan ikke betyde så forfærdelig meget.

Nu behøver man jo ikke, hver gang man kritiserer et instituts beliggenhed, flytte det til Jylland eller Fyn. Jeg tænker i denne henseende på det eksempel, som det ærede medlem hr. Damsgaard var inde på, nemlig at Hvidesten ved Lillerød ifølge betænkningen er ved at blive omklamret af byen, og at man søger noget nyt. Man søger formentlig en større gård i nogenlunde samme afstand fra København som Hvidesten. Var det helt udelukket overhovedet at tænke sig, at selve seruminstitutet blev placeret et sådant sted? Mod beliggenheden på Amager, hvad enten det er på den nuværende plads eller på Amager Fælled, er der i alt fald det at sige, at Øresundsbroen vel kaster usikkerhed over placeringen af næsten en hvilken som helst større institution på Amager. Man kan ikke forudse de vejføringer, som Øresundsbroen kan give anledning til.

Hvis man overhovedet ville overveje at flytte seruminstitutet bort fra København, måtte naturligvis vaccination, blodbank o.s.v. stadig væk have lokaler i København, men de lokaler, der benyttes hertil, er også kun en højest begrænset del af alle de lokaler, der er brug for.

Endelig vil jeg spørge, om det har været med i udvalgets overvejelser, om en deling af seruminstitutet kunne finde sted. Jeg nævner det kun som en af de muligheder, der dog kunne kastes et par spredte tanker på. Jeg er klar over, at det er uheldigt. Seruminstitutet skal helst ligge, hvor der er den kraftigste hospitalskoncentration, men hvis man ikke fører ræsonnementet videre, kommer man aldrig nogen vegne. En deling kunne måske medføre, at der kom en større hospitalskoncentration af forskellig art dér, hvor det delte seruminstituts anden afdeling blev placeret.

Det var kun nogle spredte bemærkninger; jeg kan tiltræde adskillige af de udtalelser, de to foregående ordførere har fremsat. Vort parti stiller sig velvilligt over for selve lovforslaget, og vi kan give tilsagn om en velvillig, men naturligvis helst meget grundig udvalgsbehandling.

Aage Fogh: Al den ros, de foregående talere har udtalt om seruminstitutet og dets virksomhed, kan jeg give min fulde tilslutning. Jeg kan hertil føje, at når der er udført så stort og så dygtigt et arbejde derude, er det naturligt, at lokaleforholdene ikke mere er tilfredsstillende. Derfor kan jeg give tilslutning til, at vi snarest muligt kommer i gang med en rimelig udbygning. Jeg er derimod ikke lige så sikker på, at denne udbygning bør ske på det sted, hvor seruminstitutet ligger.

Det er forbavsende at se den udvikling, der har været. I den betænkning, afgivet af udvalget vedrørende seruminstitutets anlægsvirksomhed, vi har modtaget, er der givet oplysning om det antal prøver, der behandles på laboratoriet. F. eks. er tallet på vaccinationer opgivet til at være i 1939 ca. 193.000, i 1953 ca. 5 mill., i 1954 ca. 9 mill. og i 1963 ca. 10½ mill. Det er en udvikling så kolossal, så vi vist godt kan blive enige om, at hvad der vil ske i de kommende 12-15 år, medens udbygningen står på, er der ingen af os der ved ret meget om.

I tilknytning hertil vil jeg gerne gøre nogle bemærkninger. Man har talt om gården Hvidesten, der jo er et naturligt led i det samlede arbejde på instituttet. I 1939, da Hvidesten blev købt, lå gården helt ude på landet i en betydelig afstand fra en hyggelig landsby, der hed Lillerød eller Allerød. I dag er Hvidesten praktisk talt helt omgivet af bebyggelse, og man venter, der skal komme en købstad på ca. 40.000 indbyggere. Det er derfor givet, at Hvidesten ikke kan benyttes i fremtiden.

Jeg vil meget henstille, at vi i udvalget får lejlighed til at se på, om man bør sælge Hvidesten, der i dag ganske sikkert er overordentlig mange penge værd, og om man ikke bør lade være med at købe nye arealer på Amager, men hellere udtynde det bestående — en hel del af bygningerne er udmærkede og vil holde langt ud i fremtiden — og så foretage de nødvendige udbygninger på en anden plads, og dér skulle jeg ikke have noget imod, at man gik til Jylland. Det havde man allerede tænkt på i 1901. Jeg synes, man skal tænke alvorligt på det nu, prøve at placere betydelige dele af arbejdet derude på en sådan måde, at vi får ordentlige pladsforhold i